

ministeriet, straffelovskommissionen eller landsrådet i dettes møde i 1951 har indstillet, vil det blive fremhævet i forbindelse med bemærkningerne til de pågældende regler.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Første del.

Første afsnit.

Kapitel 1.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til den danske straffelovs § 1.

Domstolens adgang til at pålægge kriminelt ansvar indskrænkes hermed i forhold til hidtidig ret, jfr. dog bemærkningerne til § 117.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til den danske straffelovs § 2.

Ved overtrædelser af den grønlandske særlovgivning vil herefter spørgsmål om forsøg, medvirken, nødværge, nødret, ung alder, bøders inddrivelse o. s. v. blive bedømt efter forslaget herom gældende regler, med mindre særlovgivningen bestemmer andet. Dette sidste er ikke som i den danske straffelov direkte udtalt, da det følger af almindelige statsretlige grundsætninger.

Til § 4.

Bestemmelsen er beslægtet med den danske straffelovs §§ 6, 7 og tildels 10.

En til den danske straffelovs § 8 svarende regel er ikke optaget i forslaget, da statens krav på beskyttelse af sine interesser (også i Grønland) er fuldt dækket ved den danske regel.

Endvidere har man ikke optaget til den danske straffelovs §§ 9 og 11 svarende regler, da sådanne skønnes at være uden praktisk interesse.

I forhold til den hidtidige retstilstand i Grønland betegner de i denne paragraf omhandlede regler en nydannelse, idet lovforslaget finder anvendelse på alle i Grønland værende personer uanset deres afstamning og hidtidige retsstilling. Da forslaget imidlertid særlig i afsnittet om foranstaltninger er udformet med henblik på den grønlandske befolknings retsopfattelse og levevilkår, er territorialprincippet ikke gennemført undtagelsesfrit.

Bestemmelsen indeholder i stk. 3 en regel om, at en kriminel sag mod en person, der ikke har bopæl i Grønland, eller som har en løsere tilknytning til landet, kan henvises til forfølgning i Danmark i henhold til den der gældende lovgivning. Efter denne bestemmelse er det alene tilknytning til Grønland, som er afgørende for jurisdiktionsspørgsmålet. Det grundlæggende synspunkt er, at der kan foreligge tilfælde, hvor det dels vil være en særlig belastning for det grønlandske samfund at fuldbyrde foranstaltninger mod en person, som ikke hører hjemme i landet, dels vil være uhensigtsmæssigt, fordi forslaget foranstaltninger ikke tager sigte på at gøre kriminelle egnede til at leve i Danmark, men under de grønlandske samfundsforhold.

Et mindretal (1) i straffelovskommissionen mente, at alene påtalemyndigheden skal kunne træffe bestemmelse om forfølgning i Danmark ud fra den betragtning, at en bestemmelse herom vel som oftest af den sigtede vil blive opfattet som en væsentlig strengere behandling og derfor ikke bør træffes af en domstol, der herved kan synes at udøve en anklagefunktion.

Kapitel 3.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til den danske straffelovs § 21, stk. 1, og omhandler forsøg.

Reglen om betydningen af, at forsøget vidner om ringe styrke eller fasthed i det forbryderske forsæt og om frivillig tilbage-træden fra forsøg, findes som følge af forslaget systematik i afsnittet om foranstaltningerne § 88, nr. 6.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til den danske straffelovs § 23, stk. 1, pkt. 1, og omhandler medvirken til forbrydelse.

Reglen om betydningen af, at den pågældende i mindre væsentlig grad har medvirket til en forbrydelse, samt af, at han foretager handlinger, som hindrer eller er egnet til at hindre fuldbyrdelsen af forbrydelsen, findes optaget i lovforslagets afsnit om foranstaltninger § 88, nr. 5.

Andet afsnit.

Kapitel 5 og 6.

De i kapitel 5 og 6 indeholdte regler om politiske forbrydelser kendes ikke i hidtidig grønlandsk ret.